

10 e Kamer

Nr. 1277/02
VAN HET PARKET

Nr. 93014
VAN HET ARREST

24 oktober 2003

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Uittreksel(s) Procureur-generaal:

Uittreksel(s) Ontvanger

Veroordelingsbulletin(s):

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Vrij

Vrij *gedult*

Tussenarrest: in voortzetting
op 4/03/04 om 14 uur.

not. 66.12.658/95 van het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen:

1. , bankbediende, geboren
en wonende te

2. , bediende, geboren
en wonende te

Tegen:

1. , uitbater snackbar,
geboren en wonende ,
voorheen en thans

2.Nr. , uitbater snackbar, geboren
en wonende , voorheen en
thans

3.Nr. / bankbediende, geboren ,
en wonende te ,

4.Nr. / , bediende, geboren ,
en wonende te

Beklaagd van :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als daders of mededaders zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek,

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

De eerste en de tweede :

1. door op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder de nummers in eigendom
thans toebehorende aan
, voorheen aan
 - a. een paardenstal te hebben opgericht op het perceel nummer op een
niet nader te bepalen tijdstip in de loop van het jaar 1992 ;
 - b. een berging/bijgebouw te hebben heropgericht op het perceel nummer
op een niet nader te bepalen tijdstip in de loop van het jaar 1995 ;
 - c. een hondenhok te hebben opgericht op het perceel nummer op een
niet nader te bepalen tijdstip in de loop van het jaar 1995 ;
2. en de sub 1 a, b, c omschreven toestand in stand gehouden te hebben te
in de periode gaande van 1992, respectievelijk 1995 tot en met
24.03.1997.

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 146- 9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

De eerste en de tweede :

B.1. door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1.,

a. de onder A.1.a en b omschreven toestand te hebben in stand gehouden te in de periode gaande van 25.03.1997 tot en met 30.04.2000 ;

b. de onder A.1.c omschreven toestand te hebben in stand gehouden te in de periode gaande van 28.03.1997 tot 01.12.1999.

De derde en de vierde :

B.2. door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1., de onder A.1.a en b omschreven toestand te hebben in stand gehouden te in de periode gaande van 28.12.1999 tot 30.04.2000.

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu :

De eerste, tweede, derde en vierde :

Door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1., de onder A.1.a en b omschreven toestand in stand te hebben gehouden te vanaf 01.05.2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 30 januari 2002.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 8 november 2002, derde kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Herstelt de materiële vergissing in de dagvaarding.

Zegt voor recht dat waar onder feit B.1.b. ten laste van eerste en tweede beklaagden vermeld is :

"de onder A.1.c. omschreven toestand te hebben in stand gehouden te in de periode van 28.03.1997 tot 01.12.1999", dit dient gelezen als "...in de periode van 25.03.1997 tot 01.12.1999".

Op strafrechtelijk gebied :

Spreekt derde en vierde beklaagde vrij van de hen ten laste gelegde feiten B.2 en C, vrij van kosten.

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde elk uit hoofde van de hen ten laste gelegde feiten A.1.a., A.1.b., A.1.c, A.2., B.1.a., B.1.b (verbeterd) en C samen tot een geldboete van 300 EUR te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op 1.500 EUR.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, deze uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Zegt dat de uitvoering van dit vonnis, wat eerste en tweede beklaagde betreft, gedurende een termijn van drie jaar te beginnen van heden, zal uitgesteld worden, gezien dat men mag hopen dat beklaagden zich aan dergelijke feiten niet meer zullen schuldig maken, doch enkel voor wat betreft :

150 EUR te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op 750 EUR, die zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 45 dagen, van de uitgesproken geldboete van 1500 EUR.

Spreekt tegen de eerste en de tweede beklaagde de verplichting uit elk een bijdrage te betalen van tien euro verhoogd met 40 opdecimen en aldus gebracht op 50 euro tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van 25 euro ingevolge K.B. 23.12.1993 gewijzigd bij artikel 1 K.B. 11.12.2001

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde elk tot de helft van een gedeelte van de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot heden in het geheel begroot op 106,59 euro.

Laat de kosten van de dagvaarding d.d 17.8.2000, begroot op 31,73 euro, ten laste van de Belgische Staat.

Zegt voor recht dat met betrekking tot de herstellvordering het Openbaar Ministerie uitgenodigd wordt de thans bevoegde gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur de mogelijkheid te verlenen zijn vordering aan te passen aan de gewijzigde wetgeving en de zich na de geformuleerde herstellvordering voorgedane feiten en stelt hiertoe de zaak uit naar de zitting van 28 februari 2003.

Op burgerlijk gebied.

Alvorens recht te doen,

Nodigt de burgerlijke partijen uit het bewijs van kantmelding van hun vordering tot nietigverklaring voor te leggen en desgevallend hun overtuigingsstukken.

Stelt de zaak hiertoe tevens uit naar de zitting van 28 februari 2003.

* * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 22 november 2002 door de 1° en 2° beklaagde en door het Openbaar Ministerie tegen allen.
Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de eerste en de tweede beklaagde in hun middelen van verdediging, bijgestaan door mr. , advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van Advocaat-generaal,

de derde en de vierde beklaagde, tevens burgerlijke partijen, in hun middelen van verdediging en eisen bij monde van mr. , advocaat aan de balie te

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. Ten onrechte stellen de eerste en de tweede beklaagde dat de oorspronkelijke dagvaarding, betekend op 17 augustus 2000, nietig zou zijn omdat zij nog als eigenaars van de onroerende goederen zijn vermeld, terwijl dit op dat ogenblik niet meer het geval was; de verplichting tot vermelding van de identiteit van de eigenaars was niet voorgeschreven op straf van nietigheid.

3. Met betrekking tot de telastlegging A.1. a lastens de eerste en de tweede beklaagde overweegt het Hof hetgeen volgt:

3.1. De kwalificatie dient te worden verbeterd door vervanging van de vermelding "op een niet nader te bepalen tijdstip in de loop van het jaar 1992" door "op niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 1 oktober 1993 tot 21 december 1993".

De partijen hebben zich hierop verdedigd. De aanpassing geschiedt immers ingevolge het verweer van de eerste en de tweede beklaagde in conclusies en

pleidooien voor het Hof dat de oprichting van de stal te situeren is na de aankoop van de weide "in oktober 1993" en "voor de winter".

Aan de beklaagden werd gesignaleerd dat het te last gelegde feit thans een inbreuk uitmaakt op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), hierna DORO genoemd.

Het aldus verbeterde onderdeel van de telastlegging A heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3.2. In de meest gunstige veronderstelling voor de eerste en de tweede beklaagde begint de verjaringstermijn op 1 oktober 1993.

De termijn werd gestuit door een daad van onderzoek, namelijk het kantschrift van de Procureur des Konings te Oudenaarde van 15 september 1998 (stuk 15).

Sedert de terechtzitting van 13 november 2000, waarop de zaak voor de eerste rechter werd ingeleid was de verjaringstermijn geschorst tot en met 12 november 2001. De termijn is opnieuw geschorst sedert 9 november 2002, daags na de uitspraak door de eerste rechter. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de verjaringswet van 16 juli 2002 (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge art.5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door art.33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op het in dit onderdeel van de telastlegging A.1 omschreven misdrijf, dat dateert van vóór 2 september 2003. Op dit misdrijf blijven de bepalingen van art.24.1°, 1° lid van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering van toepassing.

De strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 onderdeel a is derhalve niet vervallen door verjaring.

3.3. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A.1, onderdeel a, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder 3.1 verbeterd, lastens de eerste en de tweede beklaagde bewezen.

De tweede beklaagde heeft als mede-eigenares ingestemd met het oprichten van de paardenstal; uit haar verklaringen blijkt overigens dat zij zich op geen enkel ogenblik distantieerde van hetgeen haar echtgenoot op dit punt ondernam.

Het feit dat naderhand pogingen werden gedaan om een regularisatievergunning te bekomen is voor de beoordeling van de schuldvraag niet relevant, evenmin als de bewering dat deze beklaagden bereid zouden zijn geweest aanpassingswerken te doen.

Deze beklaagden betwisten verder ten onrechte de aanwezigheid van het moreel bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Wanneer de wet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beide beklaagden moet worden aanzien nu zij het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, geenszins geloofwaardig maken.

Het Hof is van oordeel dat de beklaagden ter zake handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

3.4. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormelde wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

De eerste en de tweede beklaagde hebben wetens en willens in agrarisch gebied een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht, louter uit eigen belang zonder rekening te houden met de voorschriften die het behoud van een goede ruimtelijke ordening beogen. De hierna uitgesproken straf is voor ieder van hen daarom noodzakelijk; zij is van aard de beklaagden ertoe aan te zetten in de toekomst de betrokken voorschriften na te leven. In het voordeel van de beklaagden houdt het Hof rekening met het vrij groot verloop van tijd sedert de feiten en de afwezigheid van vroegere veroordelingen.

Het Hof houdt hierbij tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 10 juli 1992 en voor 1 januari 1994 werd gepleegd. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 februari 2001. (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro)

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus

1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigd, € 25 bedraagt.

4. Met betrekking tot de telastlegging A.1, onderdelen b en c lastens de eerste en de tweede beklaagde overweegt het Hof hetgeen volgt.

4.1. De strafvordering m.b.t. de onderdelen b en c van de telastlegging A.1 is niet verjaard. De termijn neemt slechts één aanvang op de datum van het laatste feit, dit is in de meest gunstige veronderstelling voor deze beklaagden, aannemende dat de werken minstens een week in beslag namen, 7 januari 1995. De verjaring van de strafvordering werd regelmatig gestuit door een daad van onderzoek, namelijk het kantschrift van de Procureur des Konings te van 12 november 1999 (stuk 25).

4.2. Deze onderdelen van de telastlegging A.1 zijn niet bewezen.

De eerste en de tweede beklaagde betwisten dat de constructies werden gebouwd in de loop van het jaar 1995.

De oprichting van het hondenhok zou dateren van 1987 en de werken aan de berging/bijgebouw zouden zijn aangevat in 1981. Tijdens het vooronderzoek werd helemaal geen aandacht besteed aan het tijdstip van de uitvoering van de werken; het feit dat de klacht van de buur dateert van 1995 en dat de eerste vaststelling eveneens van 1995 dateert laat geenszins toe de uitvoering van de werken te situeren in dit jaar.

Geen enkel gegeven van het dossier toont aan dat de werken werden uitgevoerd in 1995 of in de niet-verjaarde periode voordien; verder is het uitvoeren van de werken een andere feitelijke gedraging dan het instandhouden ervan. Er is dus ook geen aanleiding tot verbetering van de kwalificatie.

5. Met betrekking tot de telastleggingen A.2, B.1 a en b, lastens de eerste en de tweede beklaagde, B.2, lastens de derde en de vierde beklaagde en C, lastens de vier beklaagden, overweegt het Hof wat volgt.

Het nieuwe artikel 146, 3° en 4° lid DORO voert een strafuitsluitingsgrond in voor het misdrijf van instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Ingevolge art.2 lid 2 Sw. wordt een nieuwe wet die een strafuitsluitingsgrond invoert met terugwerkende kracht toegepast, voorzover deze wet niet het onbetwistbaar oogmerk heeft die strafuitsluitingsgrond niet te zien toepassen op de onder de oude wet gepleegde misdrijven. Dit oogmerk blijkt ter zake noch uit de tekst van de wet, noch uit het stelsel van de wet. Uit de parlementaire besprekingen en het tot stand gebrachte handhavingsbeleid volgt integendeel dat het inzicht van de decreetgever omtrent de strafwaardigheid van het feit is gewijzigd.

Dit impliceert dat de strafsanctie voor het onder A.2, B.1.a en b, B.2 en C te last gelegde instandhouden niet geldt voorzover de in de telastleggingen genoemde handelingen en werken niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

De goederen waarop deze telastleggingen betrekking hebben zijn gelegen in agrarisch gebied; dit is geen ruimtelijk kwetsbaar gebied; een buur heeft zich over de toestand beklagd, reden waarom het strafonderzoek werd gestart; het dossier bevat geen verhoor van deze buur; de ernst van zijn klacht is niet gekend, evenmin als eventuele andere klachten; uit de aard van de werken kan niet worden afgeleid dat zij onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder zouden veroorzaken voor de omwonenden, wel integendeel; de werken kunnen rekening houdend met de plaatselijke toestand (een bestaande hoeve en in de onmiddellijke nabijheid gelegen weiden van dezelfde eigenaar) en hun relatief beperkte omvang niet als een ernstige inbreuk worden beschouwd op de essentiële bestemmingsvoorschriften.

Dit impliceert dat de eerste en de tweede beklagde dienen te worden vrijgesproken voor de telastleggingen A.2, B.1. a en b en C, en dat de derde en de vierde beklagde dienen te worden vrijgesproken voor de telastleggingen B.2. en C.

6.1. De gemachtigde ambtenaar, thans de stedenbouwkundige inspecteur, vordert in zijn brief van 27 januari 1999 met bijlagen (stukken 23 en 24) het herstel van de plaats in de vorige toestand krachtens art. 68 § 1 a van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (thans art.149 § 1 DORO).

6.2. Voor zover het herstel betrekking heeft op de berging/bijgebouw en het hondenhok kan het Hof er niet op ingaan gelet op de vrijspraak van de beklagden voor de erop betrekking hebbende telastleggingen. Voor zover zij gericht is tegen de derde en de vierde beklagde kan de herstellvordering ook niet worden ingewilligd wat betreft de paardenstal, nu zij desbetreffend worden vrijgesproken.

6.3. Met betrekking tot de gevorderde afbraak van de paardenstal is het zo dat art. 149 § 4, DORO niet vereist dat de daarin voorgeschreven inhoudelijke vereisten ook gelden voor het herstel dat, zoals ter zake, vóór de inwerkingtreding van deze bepaling door de gemachtigde ambtenaar werd gevorderd, zodat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ze zou moeten aanpassen; tevens dient voor wat betreft de formele aspecten slechts voldaan te zijn aan de voorschriften geldend

op het ogenblik dat de herstellvordering ter kennis werd gebracht; de regelgeving in verband met de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is nog niet in werking getreden. De toenmalige gemachtigde ambtenaar diende de uitsluiting van zijn keuze voor een andere maatregel niet negatief te motiveren, m.a.w. hij diende niet te motiveren waarom hij niet opteerde voor het uitvoeren van aanpassingswerken of de betaling van een bedrag gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf verkreeg of een combinatie van beide.

De middelen desbetreffend door de eerste en de tweede beklaagde naar voor gebracht zijn niet van aard een heropening der debatten te verantwoorden.

Gelet op de wijzigingen aangebracht in artikel 149 § 1 DORO door het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, met de vaststelling dat het misdrijf werd gepleegd voor 1 mei 2000, en gelet op de grotere tolerantie op het punt van het oprichten van stallingen voor weidedieren (omzendbrief RO/2002/01), past het niettemin de debatten te heropenen, teneinde het Openbaar Ministerie toe te laten aan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur te vragen of hij, rekening houdend met de gewijzigde regelgeving, de herstellvordering met betrekking tot de paardenstal al dan niet ongewijzigd handhaaft.

Het Hof neemt aan dat het gewijzigde artikel 149 § 1, 3° lid DORO niet zonder meer inhoudt dat voor misdrijven, waarvan de eigenaar, zoals ter zake, kan aantonen dat zij werden gepleegd vóór 1 mei 2000, steeds het middel van de meerwaarde moet worden gevorderd wanneer het niet gaat om de in het lid onder 1°, 2° en 3° opgesomde gevallen; het is evenwel ook zo dat deze bepaling, gelet op de gebruikte bewoordingen ("kan in principe") in de context van het gewijzigde handhavingsbeleid en in het licht van de parlementaire voorbereiding, slechts zo kan worden begrepen dat, voor misdrijven gepleegd voor 1 mei 2000, het middel van de meerwaarde de regel is. In deze omstandigheden vereisen de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht, dat voor misdrijven gepleegd vóór 1 mei 2000, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur motiveert waarom het middel van de meerwaarde niet wordt gevorderd, tenware onbetwist zou vaststaan dat een of meer van de gevallen opgesomd onder 1°, 2°, 3° zich voordoen. Dit klemmt des te meer nu de rechter anders dan voorheen het geval was, een opportuniteitsbeoordeling van de herstellvordering mag maken.

Het Hof gaat er hierbij van uit dat de vermelding "misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat zij werden gepleegd voor 1 mei 2000" in artikel 149 § 1, 3° lid DORO het misdrijf betreft waarbij de met het decreet strijdige handelingen, werken of wijzigingen worden uitgevoerd of voortzet en niet op het misdrijf van het instandhouden ervan. Deze interpretatie is eveneens aangewezen in het licht van het juridisch geheel waarvan de tekst deel uitmaakt en van de parlementaire voorbereidingen. De tekst zo interpreteren dat het instandhouden een einde moet hebben genomen voor 1 mei 2000, tenzij het zou gaan om een instandhouden waarop de strafsancties niet van toepassing zijn, zou elke zin aan deze nieuwe bepaling van het decreet ontnemen.

7. De derde en de vierde beklaagde hebben zich regelmatig burgerlijke partij gesteld tegen de eerste en de tweede beklaagde. Zij zijn blijkens akte van notaris Joos Verlinden op 15 maart 2000 eigenaar geworden van de woning van de

eerste en de tweede beklaagde, evenals van de weiden. Zij zouden bij de aankoop geen kennis hebben gekregen dat bepaalde door hen aangekochte constructies niet behoorlijk vergund waren.

Het staat niet aan het Hof als strafrechter na te gaan of de verkopers bij de verkoop foutief handelden en hierdoor voor de kopers schade veroorzaakten. Het Hof kan slechts onderzoeken of de burgerlijke partijen schade leden door het bewezen verklaarde misdrijf.

Voor zover de burgerlijke partijstelling steunt op de telastleggingen waarvoor de eerste en de tweede beklaagde worden vrijgesproken is hun vordering, noodzakelijk gesteund op de te last gelegde misdrijven, niet gegrond.

Voor zover hun vordering steunt op het bewezen verklaarde misdrijf, dit is het zonder de vereiste vergunning bouwen op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 1 oktober 1993 tot 21 december 1993 bewijzen de burgerlijke partijen niet dat zij schade leden. Geen van de schade-elementen die zij in conclusies aanhalen onder de hoofding "op burgerlijk gebied" littera a, b, c en d heeft overigens betrekking op de paardenstal.

OP DEZE GRONDEN,

Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet-strijdige wetsbepalingen aangehaald door de eerste rechter en de artikelen:

24 van de wet van 15 juni 1935,

190, 191, 211, 212 en 215 Wetboek van strafvordering,

162 van de wet van 26.06.1992,

ontvangt de beroepen en er ten gronde over oordelend, na evocatie,

beslissend over de strafvordering:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de kwalificatie van het feit omschreven in de telastlegging A.1.a zoals hiervoor onder 3.1 vermeld,

sprekt de eerste en de tweede beklaagde vrij voor de telastleggingen A.1 b en c, A.2, B.1 a en b, en C,

sprekt de derde en de vierde beklaagde vrij voor de telastleggingen B 2 en C,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde voor het misdrijf omschreven in de verbeterde telastlegging A.1 a ieder tot een geldboete van (100 vermeerderd met 990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) € 247,89 of telkens een vervangende gevangenisstraf van één maand,

legt de eerste en de tweede beklaagde elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 40 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

laat de kosten van de dagvaardingen in beide aanleggen betekend aan de derde en de vierde beklaagde ten laste van de Staat,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de overige kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op € 106,59 in eerste aanleg en op € 51,66 in hoger beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf,

wijst de herstellvordering van de stedenbouwkundige Inspecteur af voor zover gericht tegen de derde en de vierde beklaagde en, in de mate dat zij betrekking heeft op de berging/bijgebouw en het hondenhok, ook tegen de eerste en de tweede beklaagde,

en vooraleer verder uitspraak te doen over de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met betrekking tot de paardenstal en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, voor zover gericht tegen de eerste en de tweede beklaagde:

heropent de debatten,

nodigt het Openbaar Ministerie uit de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur te verzoeken een gemotiveerd antwoord te verstrekken op de vraag of hij, rekening houdend met hetgeen hiervoor onder 6.3 wordt overwogen, de herstellvordering met betrekking tot de paardenstal al dan niet ongewijzigd handhaaft,

zendt de zaak naar de terechtzitting van 4 maart 2004 te 14 uur,

reserveert de beslissing nopens de verdere kosten,

beslissend over de civiele vorderingen:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verklaart deze ontvankelijk doch niet gegrond,

veroordeelt de burgerlijke partijen ieder tot de helft van de kosten in beide aanleggen gevallen op burgerrechtelijk gebied.

Kosten:

Afschriften:	5,70
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	4,26
	46,96
+ 10 % :	4,70
Totaal : €	51,66

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 24 oktober 2003.

Aanwezig : raadsheer, wn. kamervoorzitter,

, raadsheer;
; raadsheer,

; Advocaat-generaal,

, griffier,

Goedgekeurd doorhaling van ☐ nietige lijn(en) en ☐ nietige woord(en).